

Konservatives politik? Har de en plan, og tør de lægge den frem?

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner (S):

Det var to interessante indlæg om lejeværdien, vi hørte fra hr. Per Stig Møller. I det første indlæg hørte vi, at man i to lande i vores nærhed, nemlig Tyskland og England, ikke har nogen lejeværdi. Så blev der efterfølgende spurgt: Hvordan er det så med rentefradraget? Og så blev der nævnt en række lande, hvor man ikke har noget rentefradrag, men her blev Tyskland og England ikke nævnt. Det kunne måske være, der var en vis sammenhæng.

Må jeg i øvrigt i diskussionen om lejeværdien sige, at det er jo ikke sådan, at det er særlig billigt at bo i eget hus hverken i Tyskland eller i England. Det er faktisk temmelig dyrt.

Lad mig også komme med en bemærkning til hr. Per Stig Møllers udtalelser om uddannelse og aktivering. De Konservative siger ét på uddannelsesområdet, og de foreslår noget andet. Det er jo virkeligheden. Så siger man, at der var flere i aktivering i 1992, end der var senere. Ja, men sagen er jo, at i 1992 havde man en stor og fortsat stigende arbejdsløshed, hvor man gav mange arbejdstilbud uden perspektiv. Det, der fulgte efter, var tilbud med perspektiv, aktivering, der indeholdt uddannelse. Det er noget ganske andet, og det er det, vi fik efter vores arbejdsmarkedsreform i 1994.

(Kort bemærkning).

Sonja Mikkelsen (S):

Hr. Per Stig Møller sagde, at De Konservatives alternativ til regeringens forskningspolitik var et 125 pct.s-fradrag til erhvervslivet. Det skulle så modsvare den besparelse, man havde foreslået på finansloven for 1997 på over 300 mio. kr. Hr. Per Stig Møller og De Konservative stillede ikke det ændringsforslag at indføre et 125 pct.s-fradrag til erhvervslivet; men man ville spare mere end de 300 mio. kr.

Det er i øvrigt en tvivlsom virkning, et sådant 125 pct.s-fradrag ville have på forskningen. Det tilgodeser ikke nødvendigvis de nye højteknologiske eller innovative virksomheder, for det kræver jo, at man har et overskud at trække fra i, og det er også tvivlsomt, om det giver andet end et nyt hul i statskassen, fordi udgifterne alligevel ville være afholdt. Vi kan se af statistikkerne, at erhvervslivet forsker som aldrig før. Intet tyder på, at virksomhederne holder sig tilbage, selv om man ikke har dette overfradrag.

Hvordan skulle 125 pct.s-fradraget til erhvervslivet i øvrigt medvirke til at uddanne de dygtigste kandidater, som også var et af de mål, som hr. Per Stig Møller stillede op i sit første indlæg?

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg skal nok lade være med at gå mere i detaljer med det med lejeværdien og sammenligningen med andre lande, for det fører os for langt ud ad tangenten, tror jeg, nu og her i hvert fald, men det er et interessant emne.

Jeg synes nu nok, at hr. Per Stig Møller skylder os at forklare lidt om finansieringen. Der skal jo ganske væsentlige besparelser til på statens budgetter, for at det her kan komme til at hænge sammen bare nogenlunde. Er det ulandsbistanden, der skal holde for igen, som det var ved sidste års finanslov? Er det overførselsindkomster? Er det antallet af offentligt ansatte? Er det aktiveringsprogrammerne?

Vi har jo lige netop aftalt med konservative stemmer – vi takker for det og til lykke med det – med hensyn til bistandsloven, at der skal være en hurtigere aktivering af folk, der ellers er på bistandshjælp. Hvordan skal tingene hænge sammen? Kan det bare antydes af hr. Per Stig Møller allerede nu, eller må vi vente til august?

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Til hr. Torben Lund – jeg kan knap nok læse, hvad jeg selv har skrevet her – angående nye lovforslag på sygehusområdet. Undskyld! Det var ikke et lovforslag, det var et reformforslag, som blev offentliggjort og fremlagt efter vedtagelse i den konservative folketingsgruppe i april. Hvis jeg har sagt lovforslag, er det et slip of the tongue.

Til hr. Jes Lunde om CO₂-problemerne: Hr. Jes Lunde må have glemt, at vi i vores regeringstid hele tiden sagde, at vi ønskede internationale CO₂-løsninger. Vi frarådede Folketinget temmelig kraftigt at lave en dansk enegang i 1992, bl.a. fordi Kommissionen skrev til os dengang, at hvis et land gik alene, ville det blive meget svært at få en fælles CO₂-afgift. Det, der skete, var, at Danmark gik alene, og det blev svært at få en fælles CO₂-afgift; man har faktisk ikke en fælles CO₂-afgift.

Klimaproblemet er et lidt vanskeligt problem at give et klart svar på. Hvis man undersøger forskningen nøje, vil man vide, at der er mange